

Vještice, kometi i planetarne kataklizme - 4. dio

Laura Knight-Jadczyk

Sott.net

Sub, 30 Lis 2010 16:59 UTC

Originalni članak na engleskom jeziku je prvotno objavljen u [DCM-u](#), tadašnjem službenom glasilu Sott.net-a.

Uoči ovogodišnje Noći vještica, donosimo Vam prijevod odličnog eseja Laure Knight-Jadczyk, podijeljen u nekoliko dijelova, nakon kojeg ćete bundeve i "maškare" zadnjeg dana mjeseca listopada gledati u sasvim novom, objektivnijem svjetlu.

Prethodne dijelove možete pogledati [ovdje](#), [ovdje](#) i [ovdje](#).

Kako saznajemo ih prethodnih dijelova ovog eseja, postoje naznake da se na današnji dan u ljudskoj prošlosti dogodilo nešto jako značajno čime je granica između života i smrti gotovo potpuno izbljedila. Ispada nekako prigodno da ugasli komet koji danas treba prohujati pored našeg planeta [nalikuje baš ljudskoj lubanji](#). Izokretanjem tumačenja i revidiranjem povijesti, naizgled smo izgubili pravo značenje tog događaja. Tome se još mogu dodati i sva stradanja ljudi u "novijoj" povijesti koja su se dogodila uslijed navedenog revidiranja i pokušaja prikrivanja prave istine. No, sjećanje u vidu folklora i narodnih običaja je ostalo. Stoga pozivamo sve naše čitatelje da večeras zapale svijeće u spomen na sve one nevino stradale od ruku psihopatskih elita u njihovim nastojanjima da nam nametnu svoju nakaradnu realnost potpuno odvojenu od objektivne stvarnosti.

Društvena previranja i užas u vrijeme "Crne smrti" i "Stogodišnjeg rata". (Pieter Brueghel stariji, "Trijumf smrti", oko 1562., muzej Prado, Madrid, Španjolska).

Stogodišnji rat pokriva razdoblje od 116 godina od 1337. do 1453. godine, Crna smrt 1347./48. do 1351. godine, a zatim Renesansa: 1400. do 1600. godine. Neke stvarno ružne stvari su se događale tada. Dendrokronolog Mike Baillie, napisao je knjigu tvrdeći (s dobrim dokazima) da Crna smrt, jedna od najsmrtonosnijih pandemija u ljudskoj povijesti, za koju se tvrdi da je moguće ubila

dvije trećine cijele populacije Europe, da ne spominjem milijune širom planeta, vjerojatno nije bila bubonska kuga već smrt od kometa!

Baillie ima znanstveni dokaz kojim podupire svoju teoriju i njegov dokaz zapravo podržava - i podržan je - od onog što su ljudi tog vremena govorili: potresi, kometi, kiše smrti i vatre, zagađena atmosfera i smrt gotovo nezamislivih razmjera. Većina ljudi današnjice nisu zaista svjesni što se dogodilo prije samo 663 godina. (Hmmm... istraživački um se istog trenutka pita što bi se moglo dogoditi 666 godina kasnije?! To bi bila 2013...) Zaista postoji sasvim dovoljno podataka predstavljenih u Baillievoj knjizi da bi se podržala teorija da se Crna smrt dogodila zbog udara krhotina kometa - slično udarima krhotina kometa Shoemaker-Levy u Jupiter, koji su se dogodili 1994. godine. Postoji niz mogućnosti kako su se točno te smrti dogodile: potresi, poplave (tsunamiji), kiše vatre, oslobođene kemikalije preko visokoenergetskih eksplozija u atmosferi, uključujući amonijak i cijanovodik, a moguće čak i patogeni uzročnici bolesti nošeni kometom. Vrijedno je da zastanemo na trenutak i da razmotrimo brojke.

Drvorez Hansa Glasera (1566.) pokazuje čudan nebeski događaj 1561. godine iznad Nürnberga.

Kina, odakle je Crna Smrt navodno potekla, izgubila je oko pola svog ukupnog stanovništva (pad od oko 123 milijuna na oko 65 milijuna). Nedavno istraživanje o europskim smrtnim gubicima također predlaže brojku od 45% do 50% ukupnog stanovništva Europe koje umire tijekom četverogodišnjeg perioda, iako brojka varira od mjesta do mjesta (što je problem kao što ćemo vidjeti). U mediteranskoj Europi i Italiji, na jugu Francuske i u Španjolskoj, gdje je kuga harala oko četiri godine u nizu, gubici su vjerojatno bili bliže 70% do 75% od ukupnog broja stanovništva. (U SAD-u danas, to bi bilo ekvivalentno smanjivanju stanovništva od trenutnih ukupno 300 milijuna na 75 milijuna u manje od četiri godine. To bi također dovelo do toga da bi se moralo pokopati ili odložiti oko 225 milijuna leševa!) U Njemačkoj i Engleskoj brojka je vjerojatno bila bliže postotku od 20%. Za sjevernoistočnu Njemačku, Bohemiju (današnja Češka, op. prev.), Poljsku i Mađarsku se vjeruje da su pretrpjele manje gubitaka zbog nekog razloga (i tu ima nekoliko teorija koje nisu potpuno zadovoljavajuće).

Nema dostupnih procjena za Rusiju ili Balkan, tako da se čini da su ta područja možda pretrpjele malo, ako uopće išta gubitaka. Afrika je izgubila približno osminu svog stanovništva (od oko 80 milijuna palo je na 70 milijuna). (Ove brojke zapravo osvjetljavaju jedan od problema koje Baillie iznosi: varijabilnost razmjera smrti prema lokaciji.) Koji god da je razmjer smrti u bilo kojoj danoj lokaciji, glavna poanta jest da je Crna smrt proizvela najveći smrtni gubitak

od bilo koje druge znane pandemije u zabilježenoj povijesti, te kao što Billie ističe, nitko zapravo ne zna što je ona bila.

U *Hazard to Civilization from Fireballs and Comets* citiranom ranije, Victor Clube dodaje:

"Suočeni mnogo puta u prošlosti s mogućnosti kraja svijeta, nacionalne elite često su se nalazile u situaciji da moraju suzbiti paniku u javnosti - samo da bi otkrili, prekasno, da uobičajeni načini kontrole najčešće ne uspijevaju. Tako se od institucionalizirane znanosti očekivalo da će uskratiti znanje o prijetnji; od samoreguliranog tiska se očekuje da će ublažiti svaku katastrofu; dok se od institucionalizirane religije očekuje da se suprotstavi predodređenosti i da osigura opće uvjerenje u osnovnu dobronamjernost božanstva što je više moguće.

... Kršćanske, islamske i židovske kulture su sve od europske Renesanse usvojile nerazumni antiapokaliptički stav, očito nesvjesne o cvjetajućoj znanosti katastrofa. Povijest se, sada se čini, ponavlja: bilo je potrebno svemirsko doba kako bi se oživio platonski glas razuma, ali ovaj put izbija na površinu unutar moderne antifundamentalističke, antiapokaliptične tradicije koju vlade, kao i prije, možda neće biti u mogućnosti kontrolirati ... Cinici (ili moderni sofisti), drugim riječima, bi rekli da nam ne treba nebeska prijetnja da se prikriju namjere Hladnog rata; prije nam treba Hladni rat kako bi se prikrile nebeske namjere!"

Vraćajući se na cjelokupan sadržaj izvješća, na 2. stranici, govoreći o potencijalnom udaru ostatka divovskog kometa, čitamo:

"... njihova prisutnost je sasvim lako uočljiva preko zodijačke prašine koja se nastavlja nakupljati u ravnini ekliptike i po prilično iznenadnim susretima sa Zemljom otprilike svako drugo stoljeće, u trajanju od nekoliko desetljeća... Ti susreti stvaraju pregršt vatrenih kugli (meteorita) koje prodiru kroz Zemljinu atmosferu, što podrazumijeva i povećanu vjerojatnost od bombardiranja krhotinama manjim od 1 kilometra, KAO I povećan rizik od Zemljinog prodiranja u jezgru manjeg dezintegrirajućeg toka poput Shoemaker-Levy."

Takozvani "Stogodišnji rat" bio je sukob između Francuske i Engleske, u vezi pretenzija engleskih kraljeva na francusko prijestolje. Bio je isprekidan s nekoliko kratkih i dva duga razdoblja mira prije nego što je konačno završio s protjerivanju Engleza iz Francuske, s izuzetkom Calais Palema. Primjećujemo da je ovo

stanje sukoba već bilo u pokretu oko deset godina prije nego što je Crna smrt pogodila Europu.

Kada netko usporedno proučava povijest Crne smrti i Stogodišnji rat, ono što se ističe je da štogod se događalo tada, bilo je nesavjesnih ljudi koji su iskorištavali stanje pomutnje i terora. Na primjer, čitamo sljedeće:

To je rat opustošenja. Sela i usjevi su spaljeni, voćnjaci su posječeni, stoka je zaplijenjena, a stanovnici opljačkani. Pri Edwardovom ulasku u Francusku, proveo je tjedan dana paleći Cambrai i njegovu okolinu. Više od 1000 sela je uništeno. Francuska je učinila što je mogla u Engleskoj, na početku rata pomorci su se odvažno zaputili do jugoistočne obale Engleske kako bi tamo palili i pustošili. Mnogo plijena je odnešeno natrag u Englesku, a pomisao na pribavljanje nečasno stečene dobiti je primamila mnoge na podupiranje rata. Otkupnina je bila još jedan način monetarne dobiti, te su kralj, plemstvo, vitezovi, pa čak i građani bili otimani.

Okrutnost je obilovala. Nakon što je grad Limoges osvojen i spaljen, Edward je naredio pogubljenje građana. Veći dio pokrajina Artois, Bretanje, Normandije, Gaskonje i drugih, bio je sveden na pustoš (oko 1355. do 1375. godine), a Francuska je učinila to isto pokrajinama koje su graničile s Engleskom. Gradovi opasani zidinama su bili sigurni tijekom ranog perioda rata, ali crkve, samostani, sela i ruralna područja su bili uništeni.

Primirje i sporazum se nisu poštovali. "Slobodne družine" su krenule u akciju, engleski i francuski razbojnici ili unajmljeni plaćenici predvođeni zapovjednicima koji su dominirali velikim područjima i nametali poreze gradovima, selima i crkvama. Također su otimali žene, uzimali svećenike kao knjigovođe i dopisničare, djecu za sluge, te pljačkali.

(Edward P. Cheney; *The Dawn of a New Era. 1250-1435*; 1936.)

Albert A. Nofi i James F. Dunnigan nam kažu:

U prvih nekoliko godina rata nije bilo puno događaja osim engleskih upada u Francusku i Flandriju. Zatim, 1340-ih godina, Engleska i Francuska su zauzele suprotne strane u dugotrajnom građanskom ratu oko pitanja tko bi trebao biti vojvoda Bretanje. To je rezultiralo francuskom invazijom Gaskonje 1346. godine i slamajućim porazom Francuza kod Crecya. Englezi su zatim

bješnjeli kroz zapadnu Francusku, sve dok primirje nije potpisano 1354. godine (donešeno zbog pustošenja kuge koja je teško pogodila Francusku 1347.-1348. godine).

Primirje nije potrajalo. 1355. godine rat je opet počeo. 1356. godine još jedna velika bitka se vodila kod Poitiersa i francuski kralj je zarobljen. Engleski upadi i pljačkanja su se nastavili sve do 1360. godine kada je potpisano još jedno primirje.

Pitamo se nije li sve ovo povijest napisana nakon stvarnih činjenica, stavljanje krivnje za uništenja uzrokovana kometima i socijalne nemire na "Stogodišnji rat"? Kao dokaz da podrži tu tezu, čini se da je vrijeme poludjelo. Clube i Napier pišu:

Najmanje jedan kroničar izvještava o najizravnijem uzroku kuge 1345. godine - da je "između Cathaya (Kina, op. prev.) i Perzije padala nepregledna kiša vatre; padajući u pahuljicama poput snijega i paleći planine, ravnice i druge zemlje, s muškarcima i ženama; zatim su se uzdigle velike mase dima; i tkogod je to gledao umro je u roku pola dana..." Također se čini gotovo nesumnjivo da je **hladenje Zemlje širom svijeta** imalo fundamentalnu ulogu u tom procesu. Arktička polarna kapa se proširila, mijenjajući ciklonski obrazac, što je dovelo do niza katastrofalnih žetvi. To je zauzvrat dovelo do **rasprostranjene gladi, smrti i socijalnog poremećaja**.

U Engleskoj i Škotskoj postoji uzorak napuštenih sela i farmi, rastućih cijena žita i opadajućeg stanovništva.

U istočnoj Europi se dogodio **niz zima nezabilježenih oštrina** i količine snijega. Kronike samostana u Poljskoj i Rusiji nam govore o kanibalizmu, zajedničkim grobnicama prepunim trupala, te o migracijama na zapad.

Čak i prije nego što je Crna smrt došla, ljudska katastrofa ogromnih razmjera je bila u tijeku u kasnim srednjovjekovnim vremenima. Uistinu je hladni val trajao i poslije perioda ... kuge. Mnogo takvih fluktuacija se može pronaći u povijesnim zapisima, a postoje i dobri dokazi da su ovi klimatski stresovi povezani ne samo s gladi, nego također i s vremenima velikih društvenih nemira, ratova, revolucija i masovnih migracija.

(Clube, *The Cosmic Winter*.)

To zvuči iznenađujuće kao naše doba, zar ne? Postoje razlike u detaljima i u razmjeru, ali dinamika svijeta koji je poludio, nevjerojatna okrutnost koja je izmaknula kontroli, i globalne klimatske promjene su isti kao što vidimo pred nama.

Kalvinizam je bio jedan od razvitaka koji su proizašli iz ovog perioda. Kao što Clube primjećuje, protestantska reformacija je nastala djelomično zbog činjenice da su moćnici tog vremena, Katolička Crkva, izgradili svoj kontrolni sistem koji se temelji na aristotelijanskom sistemu *“Bog je na svojim nebesima i sve će biti u redu sa svijetom ako si dobar kršćanin.”* Očito nisu htjeli razgovarati o pobješnjelom kozmosu nad kojim njihov hvalisavi bog nije imao kontrolu. I činjenica da su stvari divljale izvan kontrole i da crkva nije mogla ništa učiniti oko toga (da ne govorimo o korupciji crkve koja je bila očita masama) dala je streljivo reformatorima koji su tada bili u mogućnosti privući mnogo sljedbenika kao što je kršćanstvo privuklo Konstantina u vrijeme kada se poganski bogovi nisu činili sposobnima pomoći u suočavanju s bombardiranjem kometa.

Protestanti su stoga bili u mogućnosti iskoristiti situaciju u svoju prednost, sugerirajući da dolazi “kraj vremena” i da je sve to bilo dio plana, te da bi ljudi bili spašeni samo kad bi prešli na protestantsku stranu.

Naravno, jednom kad su protestanti takoreći “osvojili svoje mjesto”, oni su također morali uspostaviti autoritet i prisvojiti aristotelijanski pogled! *“SADA, Bog je na svojim nebesima i sve će biti u redu i neće više biti katastrofalnih poremećaja sve dok svi idu u crkvu, daju priloge i pokoravaju se uspostavljenim autoritetima.”*

To nas dovodi do teme progona vještica. Od ranih desetljeća 15. stoljeća pa sve do 1650. godine, kontinentalni Europljani su pogubili *između 200 i 500 tisuća vještica* (prema konzervativnim procjenama), *a više od 85 posto njih su bile žene.* (Ben-Yehuda, 1985.) Ljudi tog vremena - pa čak i kasnije - su zaista vjerovali u stvarnost vještičarenja i zlih demona. Ljudi kao Newton, Bacon, Boyle, Locke i Hobbes su čvrsto vjerovali u stvarnost zlih duhova i vještica. Kao što je Russell rekao:

Deseci tisuća suđenja [vješticama] su se nastavljali širom Europe

iz generacije u generaciju, dok je Leonardo slikao, Palestrina skladao, a Shakespeare pisao. (1977.)

Vračanje i vještice su postojali kroz povijest, ali u kontekstu potpuno drukčijem od onog kako je to bilo podrazumijevano tijekom križarske kampanje protiv vještica. Stari zavjet poprilično ignorira ovu temu, osim kako bi izvijestio o susretu kralja Šaula i vještice od Endora, te uključio zakon: “*Vještici ne daj da živi*”. No, osim toga, na način koji se čini da bizarno proturječi tom zakonu, priče o vješticama u Bibliji su iznenađujuće neutralne. Nema konceptualizacije ili detaljnog izlaganja o vješticama, vragovima ili bilo kojoj vrsti iz demonskog svijeta. Svijet Starog zavjeta je zapravo svijet iznenađujuće lišen bilo čega istinski duhovnog.

U drevnoj Grčkoj i Rimu, *magija* se koristila za stvaranje kiše, spriječavanje olujne tuče, rastjerivanje oblaka, smirivanje vjetra, plodonosnost zemlje, rast bogatstva, liječenje bolesnih, i tako dalje. Također se mogla koristiti protiv neprijatelja kako bi im uskratila te poželjne učinke. Ta vjerovanja su bila rasprostranjena širom drevnog svijeta i uglavnom je “dobra magija” bila zakonita i potrebna, a “loša magija” se osuđivala i kažnjavala. Država je čak podupirala one koji su navodno mogli izvoditi “dobru magiju”. Ovisilo je o perspektivi jesi li bio “dobar magičar” ili “loš”. Vjerojatno su zbog toga Englezi osudili Ivanu Orleansku kao vješticu, a Francuska ju je s drzge strane kanonizirala.

Grčko-rimski religiozni univerzum - natprirodni svijet - nije bio podijeljen na ekstremno dobro ili ekstremno zlo. Bio je ispunjen svakom nijansom i kombinacijom svih kvaliteta upravo tako kako su one postojale u ljudskom društvu. (Samo u judeo-kršćanskoj religiji je Bog postao pravo oličenje apsolutne dobrote i čistoće, a vrag je izmišljen da bude njegova suprotnost.) U drevnom svijetu, magija je jednostavno bila pokušaj da se upregne moć Nevidljivog, dok je religija bila usredotočena na poštivanje i zahvalnost prema Prirodi i njezinim izaslanicima zbog učinaka. Na taj način, molitve i čarolije su se mogle lako kombinirati.

"Vješticu" spaljuju na lomači.

Vještica ili čarobnjak je bila osoba koja je imala metodu - tehnologiju - koja se mogla upotrijebiti za upregnuće i aktiviranje natprirodnih moći u korist sebe ili drugih. Ona je mogla “kontrolirati” sile prirode. (Naposljetku, to je ono u što su oni

vjerovali, a tko smo mi da kažemo da uistinu drevni šamanski tehničari to zaista i nisu mogli?)

Dakle, dvije točke su važne ovdje:

- 1) vještičarenje/čarobnjaštvo je bila tehnologija, i
- 2) postojala je definitivna razlika između dobre magije i loše magije, a kontekst je bio izuzetno bitan.

Poslije raspada Rimskog carstva i uspona kršćanstva, mnogi misionari, pri otkriću da su pogani imali svoj spektar lokalnih božanstava i uvjerenja, su ih često preobraćivali jednostavnim lukavstvom kanonizirajući lokalnih božanstava kako bi ih domaća populacija mogla nastaviti štovati pod okriljem kršćanstva. Postali su “kršćanskim svecima”, upotpunjeni s izmišljenom hagiografijom (kao što sam ranije spomenula, moguće je da su većina "kršćanskih mučenika" zapravo bili pogani koje je ubila Crkva). Stari hramovi su pretvoreni u crkve kako bi pogani išli na poznata mjesta štovanja čuti misu i moliti se svojim “svecima” baš kao i uvijek. Prakticiranje magije su se tolerirala jer se smatralo da će ljudi prirodno odustati od toga tijekom vremena jednom kad budu postali pravi kršćani.

Službena politika Crkve je smatrala da je svako vjerovanje u vješticharenje iluzija. U slavnom, ali misterioznom *Canon episcopi* čitamo:

Neke zle žene, izopačene vragom, zavedene iluzijama i sablastima demona, vjeruju i ispovijedaju se u noćnim satima, da jašu na

određenim zvijerima s Dijanom, božicom pogana, te s bezbrojnim mnoštvom žena, te u mrtvoj tišini noći kako bi prešle velike prostore zemlje, te da slušaju njezine zapovijedi kao svoje gospodarice, te da su sazivane u njenu službu na određene noći. No, da su bar one same iščeznule u svojoj bezvjernosti i da nisu povukle mnoge za sobom u uništenje nevjernosti. Jer bezbrojno mnoštvo, prevareno ovim lažnim uvjerenjem, vjeruje da je ovo istinito, te vjerujući tako, udaljava se od prave vjere i obezvrijeđeno je u pogrešci pogana...

Zbog toga bi svećenici kroz svoje crkve trebali propovijedati sa svim inzistiranjem ... da znaju da je to lažno i da su takve sablasti nametnute i poslone od zloćudnog duha... koji ih obmanjuje u snovima...

Tko još postoji, a da nije izveden izvan sebe u snovima, i vidi tako u spavanju ono što nikada nije vidio [dok je bio] budan? ...

I tko je tako glup i budalast da misli da se sve ove stvari, koje su učinjene samo u duhu, događaju i u tijelu?

Stoga će se javno proglasiti svima da tkogod vjeruje u takve stvari... izgubio je svoju vjeru.

(Na engleski preveli Kors i Peters, 1972., str. 29-31.)

Porijeklo ovog dokumenta nije jasno. Kors i Peters (1972.) ga datiraju na 1140. godinu. Pripisano je nejasnom sastanku, koncilu u Anquireji, održanom moguće u 4. stoljeću. Iako ne postoji zapis o tom koncilu, izvještaj o vještičarenju su kasniji kanonisti usvojili kao službenu politiku. Ono što nam to govori je da su postojali, izgleda, štovatelji poganske božice Dijane koji su imali duboka iskustva koja su proglašena zabludama koje je izazvao vrag. Točno ovdje vidimo kako je božica zamijenjena Sotonom obmanjivačem.

Ivana Orleanska kao što ju je prikazano Hermann Stilke (1803-1860). Zanimljivo je usporediti opise onoga što je rečeno da su ove drevne vještice radile s aktivnostima drevnih sibirskih šamana. Prisjećamo se također slika iz paleolitskih špilja prilikom čitanja, "*u noćnim satima voziti se na nekim zvijerima s Dijanom, božicom pogana...*" To je dragocjen trag koji govori o tome da su religija paleolitika i njene šamanske linije *zaista* preživjele tisućama godina.

U svakom slučaju, više od šest stoljeća to je bio službeni stav Crkve prema vješticama - da je to iluzija ili obmana ili samo proizvod snova, a onaj tko je bio *"tako glup i bedast"* da povjeruje u takve fantastične priče, je nevjernik. To se, po svemu sudeći, odnosilo na redovnike i svećenike, a i na općenitu javnost. Bitna stvar ovdje je da ste morali vjerovati u vještice kako bi ih progonili, a vjerujući u njih kao stvarnost je bilo protiv crkvenog nauka.

Uzimajući u obzir da su Crna smrt i ratovi tog vremena ubili toliko puno muške populacije, moglo bi se pretpostaviti da je postojao porast neudanih žena ili žena koje su naslijedile imanja kada su svi ostali članovi obitelji nestali. Ukratko, žene su kao posljedica toga postajale neovisne. I zasigurno, žene koje su bile "nadarene" bi imale veću vjerojatnost preživljavanja takvih nesreća nego one koje nisu bile.

Pojedinosti o tome što se točno dogodilo su možda zauvijek

izgubljene za nas zahvaljujući zataškavanju povijesti koje je pokrenuo Joseph Justus Scaliger u 16. stoljeću kako je naveo Clube i detaljnije otkrio matematičar Anatoly Fomenko (iako Fomenko ne uzima u obzir katastrofalno razaranje društva). Najbolje što možemo raditi jest špekulirati.

Najspektakularnija "vještica" je bila Ivana Orleanska kojoj se sudilo, te koja je bila osuđena i spaljena 1431. godine. Njezino suđenje i pogubljenje se jasno mogu vidjeti kao posljedica često velike političke motivacije za iznošenje takvih optužbi.

Nastavlja se...